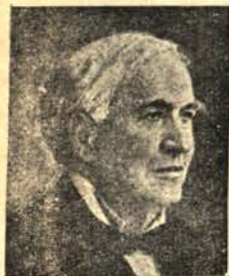




ВЕЛИКИ ХОРА

Томасъ Едисонъ



Великиятъ откривателъ на телеграфа, на електрическата лампа, на фонографа — грамофона, на пишущата машина и на редъ други изобретения — Томасъ Едисонъ — е роденъ на 11. II. 1847 год. въ американския градъ Майленъ, щата Охайо

Детинството на тоя великъ човѣкъ е преминало всрѣщъ оскѣдица, бедность и непосилень трудъ за изкарване на насѣщния. Билъ продавачъ на плодове, вестникопродавецъ, ваксаджия, печетаръ и ж. п. телеграфистъ. Едва на 22-та си година, Едисонъ билъ облагодетелствуванъ отъ сѣдбата — станалъ директоръ на едно борсово телеграфно дружество. Отъ тука почва и славната му кариера на възходъ. По цѣли дни и нощи Едисонъ е работилъ надъ своитѣ изобретения. Починалъ е на 18. X. 1929 г. Погребанъ билъ подъ сѣнката на единъ великански джбъ въ гр. Меню Паркъ щата Нью-Джерсей, Америка.

ИЗНЕНАДА!

Който изпрати този купонъ и 5 лева въ чисти гербови марки на адресъ:

МИЛКА ЧЕРВЕНКОВА
ул. „Карлжкъ“ № 16

ще бжде изненаданъ съ крайно интересно нѣщо.

Участвувайте всички!

Нѣма да загубитѣ паритѣ си!

Мишата отрова

Бешко се изправи веселъ на вратата: — „Бързай да се вмъкнемъ горе въ одаята. Бабинка на гости днеска ще отиде. Лѣгай подъ кревата, никой да не види! Щомъ като отmine бѣлата ограда, всичкитѣ буркани ние ще извадимъ“. — Ето ти я баба — влиза въ одаята. Новата шамия слага на главата, свива си чорапа съ пѣстрата бохчичка и съ ключъ затваря малката вратичка. Тѣй ни стана драго! Седнахме веднага съ бабѣо край долапа. Сладко безъ лѣжица — кой какъ може лапа. Сладичко отъ сливи, орѣхи, кайсии и съ бадеми едри, жълти зарзалии . . . Хапнахме си доста. Вече ни омръзна. Стегнахме се бърже, всичкитѣ буркани пакъ да ги завържемъ. Ала на гердака нѣщо се изтрака. Котката измяка. Баба се прибира недоволна въ кѣщи нѣщо си мърмори, подъ око се мръщи: — Какви хора прости! Канятъ ме на гости, а пѣкъ отъ зарана, трѣгнали на

бана. Хукнахме и двама мигомъ подъ кревата. Баба си отключи, хвърли недоволна въ жгѣла чорапа и току се вгледа вренчено въ долапа. Вмѣсто да си свали новитѣ фистани и да си завърже кротко ржченика, за глава се хвана и съ гласъ завика:

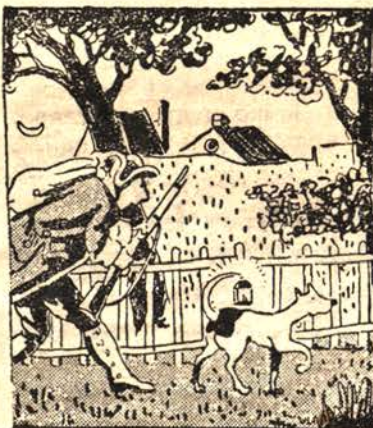
— Божичко! Горкана, каква глупостъ сторихъ! Мишата отрова въ сладкото разтворихъ! Дано не съмъ жива! Милитѣ ми внуци ако сж близнали, до като отида вече ще сж умрѣли!

Батко си подаде изблѣднѣлъ главата: — Бабичко, умирамъ, кѣса ми червата! Подиръ него ревнахъ колко имахъ сила: — Олеле умирамъ! Помощъ, бабко, мила!

Баба се ухили, между насъ застава: — Лакомници недни! Най-подиръ ви хванахъ! „Мишата отрова“ въ сладко се не слага, ала за крадцитѣ честичко помага!

Весла Паспалева

СКРИТИ КАРТИНИ

ВЕСЕЛИ КНИГИ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ
отъ ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

- | | |
|------------------------------------|--------|
| 1. Весели истории | 10 лв. |
| 2. Детски смѣшки | 10 „ |
| 3. Медъ и жило | 3 „ |
| 4. Спестовникъ | 2 „ |
| 5. Палавцитѣ отъ кантона | 5 „ |
| 6. Великденски пѣсни | 2 „ |

А всички взети заедно само за 25 лв. Доставка, срещу гербови марки, пратени въ просто писмо до: Д. КОЛЕВЪ: ул. Регенска № 10 — София IV.

Печатница „Братство“ — София

6

— Прощавамъ тая грѣшка, но вземи си бележка, отъ тебъ съмъ недоволна, за втора вече грѣшка помни-ще те уволня! Мецана тѣй любезна, изпрати го съсъ погледъ додето то изчезна. Отново като котка децата да не буди потегли на разходка. Но ето влака спира. Дали пѣкъ дерейлира? Наблизо нѣма спирка, не чу сигнална свирка. Мецана се разтича, навѣнка тя надникна. Повика машиниста, че работата тука изглежда май нечиста. И той пристигна скоро поклони се покорно, предъ рунтавата мечка: — тукъ нѣма важна прѣчка за дето спира влака, днесъ кара го хлапака, пжтувалъ си полечка, но ето, че съглежда

далече бубулечка. И рекълъ да почака додето да отmine



и бързо спира влака. А рунтавата мечка отъ радост тукъ заплака, че малка бубулечка не гази вече влака. — За всичко туй награда на него му се пада! Освенъ медаль сребристъ,



МЕЧЕШКИ
ВЕСЕЛА
отъ Трипуръ

отъ днесъ го назначавамъ за старши машинистъ! И влака той подкара напредъ въвъ пълна пара. А нашата мецана въ купето си остана. И радостно зачака успѣшно да пристигне. Но ето Славъ спирача веднага тукъ доскача. — Дошълъ съмъ на докладъ, кондукторѣтъ ни Владъ, съгледалъ тамъ далече, прегърбено човѣче, отъ близъкъ нѣкой градъ потеглилъ съсъ магаре, проклетото животно нали е пѣкъ инатъ, и носи глава проста, запрѣло се на моста, неиска да прекрачи. Човѣкътъ ето плаче! Да, да, отвърна меца, — кажете тамъ на Пеца,